GENERALINIO ADVOKATO
PEDRO CRUZ VILLALÓN IŠVADA,
pateikta 2014 m. spalio 14 d.[1]

Byla C-456/13 P

T & L Sugars Ltd,
Sidul Açúcares Unipessoal Lda
prieš

Europos Komisiją

„Apeliacinis skundas — Žemės ūkis — Išimtinės priemonės, susijusios su nekvotinio cukraus ir izogliukozės pateikimu Sąjungos rinkai — Reglamentas (ES) Nr. 222/2011 — Įgyvendinimo reglamentas (ES) Nr. 293/2011 — Priemonės, susijusios su leidimu pradėti naudoti susidarius ypatingoms sąlygoms importuojamo cukraus tarifinę kvotą — Įgyvendinimo reglamentas (ES) Nr. 302/2011 — Įgyvendinimo reglamentas (ES) Nr. 393/2011 — Ieškinys dėl panaikinimo — Priimtinumas — Fiziniai ir juridiniai asmenys — Locus standi — SESV 263 straipsnio ketvirtos pastraipos paskutinė sakinio dalis — Reglamentuojamojo pobūdžio aktai, dėl kurių nereikia priimti įgyvendinamųjų priemonių — Sąvoka“

1. Šis apeliacinis skundas pateiktas dėl Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimo *T & L Sugars ir Sidul Açúcares / Komisija*[2], kuriuo jis visų pirma kaip nepriimtiną atmetė *T & L Sugars Ltd* ir *Sidul Açúcares Unipessoal Lda*, dviejų importuoto cukranendrių cukraus rafinavimo įmonių, įsteigtų Europos Sąjungoje, ieškinį, kuriuo prašoma panaikinti kelis Europos Komisijos reglamentus, kuriais imamasi išimtinių nekvotinio cukraus ir izogliukozės pateikimo rinkai priemonių[3] ir leidžiama 2010–2011 prekybos metais pradėti naudoti susidarius ypatingoms sąlygoms importuojamo cukraus tarifinę kvotą[4].

2. Šioje byloje Bendrasis Teismas pirmiausia iš esmės nusprendė, jog dėl to, kad įgyvendinant ginčijamus reglamentus valstybėms narėms reikėjo priimti tam tikrų priemonių, ieškovės negali remtis SESV 263 straipsnio ketvirtos pastraipos paskutinės sakinio dalies nuostatomis. Be to, jis laikėsi nuomonės, kad Įgyvendinimo reglamentas (ES) Nr. 302/2011 nėra konkrečiai susijęs su ieškovėmis, ir todėl laikė pagrįstu Komisijos pateiktą nepriimtinumu grindžiamą prieštaravimą, pripažindamas ieškinį nepriimtinu, kiek juo siekiama, kad būtų panaikinti ginčijami reglamentai.

1 — Originalo kalba: prancūzų.

2 — T-279/11, EU:T:2013:299, toliau – skundžiamas sprendimas.

3 — Kalbama apie 2011 m. kovo 3 d. Komisijos reglamentą (ES) Nr. 222/2011, kuriuo nustatomos išimtinės priemonės dėl nekvotinio cukraus ir izogliukozės išleidimo į Sąjungos rinką taikant sumažintą pertekliaus mokestį 2010–2011 prekybos metais (OL L 60, p. 6), ir 2011 m. kovo 23 d. Komisijos įgyvendinimo reglamentą (ES) Nr. 293/2011, kuriuo nustatomas turimo nekvotinio cukraus kiekio pardavimo Sąjungos rinkoje taikant sumažintą pertekliaus mokestį paskirstymo koeficientas, atmetamos paskesnės paraiškos turimą nekvotinio cukraus kiekį parduoti Sąjungos rinkoje taikant sumažintą pertekliaus mokestį ir baigiamas turimo nekvotinio cukraus kiekio pardavimo Sąjungos rinkoje taikant sumažintą pertekliaus mokestį paraiškų teikimo laikotarpis (OL L 79, p. 8).

4 — 2011 m. kovo 28 d. Komisijos įgyvendinimo reglamentas (ES) Nr. 302/2011, kuriuo 2010–2011 prekybos metais leidžiama pradėti naudoti susidarius ypatingoms sąlygoms importuojamo cukraus tam tikro kiekio tarifinę kvotą (OL L 81, p. 8), ir 2011 m. balandžio 19 d. Komisijos įgyvendinimo reglamentas (ES) Nr. 393/2011, kuriuo nustatomas paskirstymo koeficientas balandžio 1–7 d. pateiktoms importo licencijos paraiškoms dėl cukraus produktų pagal tam tikras tarifines kvotas ir sustabdomas tokių licencijos paraiškų teikimas (OL L 104, p. 39).

3. Šiomis aplinkybėmis apeliantės savo apeliaciniu skundu suteikia Teisingumo Teismui progą priimti sprendimą dėl Bendrojo Teismo pateikto naujų SESV 263 straipsnio ketvirtos pastraipos nuostatų, įtrauktų Lisabonos sutartimi, išaiškinimo ir tiksliau apibrėžti, kas yra reglamentuojamojo pobūdžio teisės aktai, „dėl kurių nereikia patvirtinti įgyvendinančių priemonių“.

I – **Teisinis pagrindas ir bylos aplinkybės**

4. Bendrasis Teismas bylos aplinkybes labai glaustai išdėstė skundžiamo sprendimo 1–5 punktuose, į kuriuos daroma nuoroda. Be to, kiek tai būtina, toliau bus pateiktos svarbiausios ginčijamų reglamentų dalys.

II – **Procesas Bendrajame Teisme ir skundžiamas sprendimas**

5. Bendrasis Teismas pripažino Komisijos pateiktą nepriimtinumu grindžiamą prieštaravimą pagrįstu, nusprendęs, kad, viena vertus, ieškovės negali remtis SESV 263 straipsnio ketvirtos pastraipos paskutine sakinio dalimi (skundžiamo sprendimo 36–73 punktai) ir, kita vertus, Reglamentas Nr. 393/2011 nėra konkrečiai susijęs su jomis (to sprendimo 74–94 punktai). Svarbiausi kritikuojami skundžiamo sprendimo punktai cituojami tik tiek, kiek to reikia nagrinėjant apeliančių pateiktus pagrindus.

III – **Dėl apeliacinio skundo**

6. Apeliantės savo apeliaciniame skunde formaliai pateikia tris pagrindus. Visų pirma jos teigia, kad Bendrasis Teismas padarė keletą teisės klaidų, manydamas, kad priemonės, kurių šioje byloje ėmėsi nacionalinės valdžios institucijos, yra įgyvendinamosios priemonės, kaip jos suprantamos pagal SESV 263 straipsnio ketvirtą pastraipą. Jos taip pat mano, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą nusprendęs, kad Reglamentas Nr. 393/2011 nėra konkrečiai susijęs su jomis. Galiausiai jos mano, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą skundžiamo sprendimo 97 punkte nusprendęs, jog dėl to, kad jų ieškinys dėl panaikinimo pripažintas nepriimtinu, reikia atmesti ir 2007 m. spalio 22 d. Tarybos reglamento Nr. 1234/2007, nustatančio bendrą žemės ūkio rinkų organizavimą ir konkrečias tam tikriems žemės ūkio produktams taikomas nuostatas („Bendras bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamentas“)[5], 186 straipsnio a punkto ir 187 straipsnio neteisėtumu grindžiamą prieštaravimą, kurį jos pateikė tame ieškinyje.

IV – **Dėl apeliacinio skundo pirmojo pagrindo**

A – *Šalių argumentai*

7. Pirmuoju pagrindu apeliantės iš esmės teigia, jog Bendrasis Teismas padarė teisės klaidų priėjęs prie išvados, kad šioje byloje nėra tenkinamos SESV 263 straipsnio ketvirtos pastraipos paskutinės sakinio dalies taikymo sąlygos.

8. Jos pabrėžia, kad, aiškinant SESV 263 straipsnio ketvirtą pastraipą, reikia skirti tikrąsias įgyvendinamąsias priemones ir kitas priemones, todėl reikia nagrinėti ginčijamų reglamentavimo aktų turinį ir priemonių, kurių ėmėsi valstybės narės, konkretų pobūdį, atsižvelgiant į valstybių narių diskreciją ir šia nuostata siekiamą asmenų veiksmingos teisminės apsaugos tikslą.

5 — OL L 299, p. 1.

9. Bendrasis Teismas padarė pirmą teisės klaidą, nusprendęs, kad bet kokia valstybės narės pagal reglamentą priimta priemonė, nors ji ir yra automatiška ar nereikšminga, yra to reglamento įgyvendinimo sprendimas.

10. Bendrasis Teismas padarė antrą teisės klaidą nusprendęs, kad priemonės, kurias šioje byloje priėmė valstybės narės, yra ginčijamų reglamentų įgyvendinamosios priemonės, nors jų imtasi nesant jokios valstybių narių diskrecijos, valstybėms narėms nepadarius jokio pasirinkimo ir nepriėmus jokio sprendimo, tiesiog joms veikiant kaip pašto dėžutei.

11. Bendrasis Teismas padarė trečią teisės klaidą, skundžiamo sprendimo 53 punkte pažymėjęs, kad valstybių narių turima diskrecija neturi reikšmės nustatant, ar dėl reglamentuojamojo pobūdžio akto reikia „priimti įgyvendinamąsias priemones“.

12. Galiausiai Bendrasis Teismas padarė ketvirtą teisės klaidą, skundžiamo sprendimo 69–72 punktuose nusprendęs, kad reglamentuojamojo pobūdžio akto, dėl kurio nereikia priimti įgyvendinamųjų priemonių, sąvokos aiškinimas atsižvelgiant į veiksmingos teisminės apsaugos principą negali lemti jų ieškinio pripažinimo priimtinu.

13. Šiuo atžvilgiu apeliantės pabrėžia aiškiai nurodžiusios, kad neturi jokių teisių gynimo priemonių nacionaliniuose teismuose, nes tam, kad galėtų ginčyti ginčijamus reglamentus, joms būtų reikėję pažeisti įstatymą ir būti persekiojamoms. Šiuo požiūriu SESV 263 straipsnio ketvirtos pastraipos paskutinės sakinio dalies nuostatas reikėtų aiškinti atsižvelgiant į jų procesinį veiksmingumą. Be to, išvengti atvejų, kai asmenys turi pažeisti įstatymą, kad galėtų kreiptis į teismą, nėra vienintelis šių nuostatų tikslas.

14. Jos taip pat pažymi, kad Komisija ir Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 63, 65 ir 72 punktuose atvirai pripažįsta vidaus teisių gynimo priemonių nebuvimą. Jos primygtinai tvirtina, kad taikant ginčijamus reglamentus nacionalinių institucijų priimti aktai negali būti ginčijami Portugalijoje, nebent jie būtų priimti *ultra vires*, o taip nebuvo. Bet kuriuo atveju šie aktai nebuvo vieši, nes juose buvo komercinių paslapčių.

15. Tačiau Komisija, visais atžvilgiais palaikoma Europos Sąjungos Tarybos, ir Prancūzijos vyriausybė mano, jog Bendrasis Teismas nepadarė jokios teisės klaidos manydamas, kad dėl ginčijamų reglamentų reikia priimti įgyvendinamąsias priemones.

B – *Analizė*

16. Apeliacinio skundo argumentai suteikia Teisingumo Teismui galimybę išsamiau išaiškinti naująsias SESV 263 straipsnio ketvirtos pastraipos nuostatas, įtrauktas Lisabonos sutartimi. Atsižvelgdamas į jas, Teisingumo Teismas galėtų apibrėžti Lisabonos sutartyje numatytos naujosios fizinių ir juridinių asmenų teisės pareikšti ieškinį dėl reglamentuojamojo pobūdžio aktų sistemos, tiksliau – ja nustatytos dvigubos sąlygos, taikymo sritį[6].

6 — Kalbėdamas apie SESV 263 straipsnio ketvirtos pastraipos paskutinės sakinio dalies genezę norėčiau nurodyti generalinės advokatės J. Kokott išvadą bylose *Inuit Tapiriit Kanatami ir kt. / Parlamentas ir Taryba* (C-583/11 P, EU:C:2013:21, 40 punktas) ir *Telefónica / Komisija* (C-274/12 P, EU:C:2013:204, 39–44 punktai), kuriose nurodoma, kad generalinis advokatas F. Jacobs išvadoje byloje *Unión de Pequeños Agricultores / Taryba* (C-50/00 P, EU:C:2002:197, 43 punktas) sąvoką „reglamentuojamojo pobūdžio teisės aktas, dėl kurio nereikia priimti įgyvendinamųjų priemonių“ dar iki jos atsiradimo priskyrė Sąjungos teisės teisinei kategorijai.

17. Nors Teisingumo Teismas iš esmės jau yra apibrėžęs sąvoką „reglamentuojamojo pobūdžio aktas“, kaip ji suprantama pagal šią nuostatą, visų pirmą kaip neapimančią teisėkūros procedūra priimtų aktų [7], jis dar neturėjo progos pareikšti nuomonės dėl dvigubos sąlygos (bent jau neturėjo progos jos apibrėžti pozityviai [8]), pagal kurią fiziniai arba juridiniai asmenys turi teisę pareikšti ieškinį dėl tokio pobūdžio aktų, jei šie aktai yra tiesiogiai su jais susiję ir dėl jų nereikia priimti įgyvendinamųjų priemonių, viršijančių tiesioginį poveikį.

18. Atsakant į klausimą, kas yra „reglamentuojamojo pobūdžio teisės aktai, tiesiogiai susiję su ieškovu ir dėl kurių nereikia priimti įgyvendinamųjų priemonių“, reikia vadovautis nusistovėjusia teismo praktika ir atsižvelgti į šios naujos nuostatos genezę, tekstą bei kontekstą ir visas reikšmingas Sąjungos teisės nuostatas [9], turint omenyje, kad šios naujos nuostatos funkcija Sutartyje įtvirtintų teisių gynimo priemonių sistemoje šiuo atžvilgiu turi ypatingą reikšmę.

19. Šiuo atžvilgiu šią analizę reikėtų pradėti bendrai priminus, jog Teisingumo Teismas jau turėjo progą pripažinti, kad SESV 263 straipsnio ketvirtos pastraipos paskutinės sakinio dalies naujosiomis nuostatomis sušvelnintos fizinių ir juridinių asmenų pareikštų ieškinių, kuriais prašoma panaikinti tam tikrus reglamentuojamojo pobūdžio aktus, t. y. tiesiogiai su jais susijusius aktus, dėl kurių nereikia priimti įgyvendinamųjų priemonių, priimtinumo sąlygos, panaikinus konkrečios sąsajos sąlygą [10].

20. Taigi, identiškai pakartojus Konstitucijos Europai projekto III-365 straipsnio 4 dalį, naujojo SESV 263 straipsnio ketvirta pastraipa siekiama išplėsti fizinių ir juridinių asmenų pareikštų ieškinių dėl tam tikrų reglamentuojamojo pobūdžio aktų panaikinimo priimtinumo sąlygas, kartu niekaip nekeičiant ieškinių dėl teisėkūros procedūra priimtų aktų priimtinumo sąlygų [11]. Taip siekiama leisti šiems asmenims pareikšti ieškinį dėl visuotinai taikomų aktų panaikinimo, išskyrus teisėkūros procedūra priimtus aktus [12], mažiau ribojamomis sąlygomis nei iki šiol, t. y. nebesant reikalo įrodyti konkrečios sąsajos. Taigi dvi kumuliatyvios SESV 263 straipsnio ketvirtos pastraipos paskutinės sakinio dalies sąlygos turi būti aiškinamos atsižvelgiant į šį sušvelninimo tikslą, t. y. kad ginčijamas reglamentuojamojo pobūdžio aktas būtų susijęs su ieškovu tiesiogiai ir kad dėl jo nereikėtų priimti įgyvendinamųjų priemonių.

21. Dabar pirmiausia reikėtų pabrėžti, kad pati naujųjų SESV 263 straipsnio ketvirtos pastraipos nuostatų formuluotė neginčijamai kelia aiškinimo sunkumų [13].

22. Neabejotina, kad pati tiesioginės sąsajos sąlyga kartu su konkrečios sąsajos sąlyga jau egzistavo „iki Lisabonos“, o abiejų sąlygų aiškinimas yra žinomas.

7 — Žr. Sprendimą *Inuit Tapiriit Kanatami ir kt. / Parlamentas ir Taryba* (C-583/11 P, EU:C:2013:625, 50–61 punktai).

8 — Iš esmės Teisingumo Teismas jau yra pareiškęs savo poziciją dėl šios naujosios nuostatos išaiškinimo, tačiau gana šykščiai ir tik tiek, kiek tai susiję su jos netaikymu; žr. Sprendimą *Telefónica / Komisija* (C-274/12 P, EU:C:2013:852, 30 ir 31 punktai); Sprendimą *Stichting Woonpunt ir kt. / Komisija* (C-132/12 P, EU:C:2014:100, 50 ir 51 punktai) ir Sprendimą *Stichting Woonlinie ir kt. / Komisija* (C-133/12 P, EU:C:2014:105, 37 ir 38 punktai).

9 — Visų pirma žr. Sprendimą *Inuit Tapiriit Kanatami ir kt. / Parlamentas ir Taryba* (EU:C:2013:625, 50 punktas).

10 — Ten pat (57 punktas).

11 — Ten pat (59 punktas).

12 — Ten pat (60 punktas).

13 — Kai kuriuos iš jų yra nurodžiusi generalinė advokatė J. Kokott savo išvadoje byloje *Telefónica / Komisija* (EU:C:2013:204, 36–38 punktai). Šiuo atžvilgiu taip pat žr. generalinio advokato M. Wathelet išvadą byloje *Stichting Woonpunt ir kt. / Komisija* (C-132/12 P, EU:C:2013:335, 74 punktas) ir byloje *Stichting Woonlinie ir kt. / Komisija* (C-133/12 P, EU:C:2013:336, 47 punktas).

23. Kalbant apie tiesioginę sąsają, neatsižvelgiant į visuotinai taikomo akto pobūdį, iš nusistovėjusios Teisingumo Teismo praktikos matyti, jog jis reikalauja, kad aktas sukeltų tiesioginių padarinių ieškovo fizinio ar juridinio asmens teisinei padėčiai ir kad tuo atveju, jeigu dėl akto reikia priimti tarpines priemones, už jo įgyvendinimą atsakingoms institucijoms nebūtų palikta jokios diskrecijos, o jo įgyvendinimas būtų visiškai automatiškas ir išplauktų tik iš Sąjungos teisės normų [14]. Taigi, vien nacionalinių aktų, įsiterpiančių tarp ieškovo ir visuotinai taikomo akto, kuris yra konkrečiai susijęs su ieškovu, buvimas savaime nebūtinai kliudo pripažinti ieškovo teisę pareikšti ieškinį.

24. Taigi kyla klausimas, kaip atskleisti naujosios sistemos, susijusios su reglamentuojamojo pobūdžio aktais, prasmę, jeigu joje išlieka tiesioginės sąsajos sąlyga, o kaip papildoma sąlyga prie jos pridedama įgyvendinamųjų priemonių nebuvimo sąlyga. Manau, kad ją aiškinant nepakanka tiesiog perkelti Teisingumo Teismo apibrėžtos tiesioginės sąsajos sąlygos, taikytos kartu su konkrečios sąsajos sąlyga.

25. Iš tiesų tiesioginės sąsajos sąlyga, kaip Teisingumo Teismas yra ją išaiškinęs pagal iki Lisabonos sutarties galiojusios redakcijos Sutartį, jau buvo grindžiama suvokimu, kad vien automatiško įgyvendinimo veiksmo buvimas nekliudo pripažinti teisės pareikšti ieškinį. Taigi galima būtų teigti, kad sąlyga, susijusi su įgyvendinamųjų priemonių nebuvimu, t. y. aktų, reiškiančių daugiau nei grynai automatišką įgyvendinimą, nebuvimu, jau įeina į šią sąlygą.

26. Tam tikra prasme santykinai paprasta sistema po Lisabonos sutarties tapo sudėtingesnė. Viena vertus, ja išsaugota ankstesnė sistema, taikoma „aktams“ apskritai, išskyrus individualius sprendimus, išlaikant tiesioginės ir konkrečios sąsajos sąlygą. Kita vertus, nuo šios taisyklės nukrypta „reglamentuojamojo pobūdžio aktų“ kategorijos atveju, nustatant *kitą* dvigubą sąlygą – tiesioginės sąsajos „ir“ įgyvendinamųjų priemonių nebuvimo.

27. Todėl pagal naująją reglamentuojamojo pobūdžio aktų sistemą tapo būtina atskirti dvi su jais susijusias sąlygas, kitaip tariant, suteikti prasmę šiam konceptualiam dvilypumui. Iš tiesų reikia pripažinti, kad pagal patį SESV 263 straipsnio ketvirtos pastraipos paskutinės sakinio dalies tekstą gali būti tam tikrų reglamentuojamojo pobūdžio aktų, dėl kurių, nors jie ir tiesiogiai susiję su fiziniais ar juridiniais asmenimis, dar *gali* reikėti priimti įgyvendinamąsias priemones.

28. Taigi, pateikiami du priešingi teiginiai. Pagal pirmąjį paprasčiausio, kad ir visiškai nereikšmingo, nacionalinės administracinės institucijos įsikišimo į reglamentuojamojo pobūdžio akto įgyvendinimo procesą pakaktų, kad nebūtų tenkinama sąlyga, susijusi su įgyvendinamųjų priemonių nebuvimu. *Grosso modo* šį teiginį palaiko Prancūzijos vyriausybė, Komisija ir Taryba.

29. Tačiau, kaip mėginsiu parodyti, šis teiginys neatitinka teisingo Lisabonos sutartimi naujai įtvirtintos reglamentuojamojo pobūdžio akto, dėl kurio nereikia priimti įgyvendinamųjų priemonių, sąvokos aiškinimo.

30. Iš tiesų reikėtų pažymėti, kad reglamentuojamojo pobūdžio akto, dėl kurio nereikia priimti įgyvendinamųjų priemonių, sąvoka semantiškai yra gerokai turiningesnė nei ta, kuri kyla iš pirmojo teiginio. Visų pirma SESV 263 straipsnio ketvirtos pastraipos paskutinėje sakinio dalyje pavartota sąvoka „priemonė“, neatsižvelgiant į vartojamą kalbą, neišvengiamai reiškia tam tikrų „įgaliojimų“ įgyvendinimą, taigi ir tam tikrą diskreciją įgyvendinant viešosios valdžios įgaliojimus. Bet kokia nacionalinei viešosios valdžios institucijai patikėta užduotis vien todėl, kad jai reikia ją atlikti,

14 — Visų pirma žr. Sprendimą *Glencore Grain / Komisija* (C-404/96 P, EU:C:1998:196, 41 punktas) ir tą pačią dieną priimtus sprendimus; Sprendimą *Front national / Parlamentas* (C-486/01 P, EU:C:2004:394, 34 punktas); *Komisija / Ente per le Ville Vesuviane* ir *Ente per le Ville Vesuviane / Komisija* (C-445/07 P ir C-455/07 P, EU:C:2009:529, 45 punktas); Sprendimą *Stichting Woonpunt ir kt. / Komisija* (EU:C:2014:100, 68 punktas) ir Sprendimą *Stichting Woonlinie ir kt. / Komisija* (EU:C:2014:105, 55 punktas).

nereiškia, kad jos šiuo tikslu priimami aktai patenka į įgyvendinamųjų priemonių sąvoką, kaip ji suprantama pagal SESV 263 straipsnio ketvirtos pastraipos sakinio paskutinę dalį. Svarbu konkrečiai ir kiekvienu atveju atsižvelgti ne tik į bendradarbiavimo, kurio reikalaujama iš nacionalinių institucijų, pobūdį, bet ir jo formą bei intensyvumą.

31. Iš tiesų, nepaneigus tikslo palengvinti fizinių ir juridinių asmenų ieškinių dėl ne teisėkūros procedūra priimtų reglamentuojamojo pobūdžio aktų panaikinimo priimtinumo sąlygas, atrodo sunku šias naująsias nuostatas aiškinti taip, kad neesminių, vadinamųjų papildomų, bet kokios veiklos nulemtų ar įgyvendinant susijusią kompetenciją priimtų nacionalinių institucijų aktų, įsiterpiančių tarp ieškovo ir ginčijamo reglamentuojamojo pobūdžio akto, buvimas galėtų būti nagrinėjamas kaip leidžiantis tuo pat metu manyti, kad tiesioginės sąsajos sąlyga yra tenkinama, o sąlyga, susijusi su įgyvendinamųjų priemonių nebuvimu, nėra tenkinama vien dėl tokio įsiterpimo.

32. Atsižvelgdamas į tokius argumentus, palaikysiu kitą teiginį, pagal kurį, naujai Sutartyje apibrėžus fizinių ir juridinių asmenų teisę pareikšti ieškinį dėl reglamentuojamojo pobūdžio aktų nurodant dvi nagrinėjamas sąlygas, reikia kalbėti apie tai, ką būtų galima vadinti šių sąlygų „funkciniu padalijimu“. Atsižvelgiant į šį funkcinį padalijimą, reikia skirti, viena vertus, pačios taisyklės ir jos adresatų rato apibrėžimą (tiesioginė sąsaja) ir, kita vertus, konkrečių jos konkretaus taikymo ir įgyvendinimo aplinkybių visumos (modalinės, kiekybinės, laikinos ir kt.), leidžiančios patvirtinti, kad ta taisyklė pati visiškai *veikia*, nustatymą. Tuomet galima būtų teigti, kad tiesioginė sąsaja kartu yra susijusi su taisyklės apibrėžimu ir jos adresatų nustatymu, o įgyvendinamosios priemonės užtikrina, kad ta taisyklė, kurios adresatai nustatyti, visiškai veiktų.

33. Jeigu būtų laikomasi tokio aiškinimo, tuomet tik konkrečiai išanalizavus paties ginčijamo reglamentuojamojo pobūdžio akto tikslą, turinį ir padarinius ieškovo teisinei padėčiai[15] būtų galima padaryti išvadą, ar dėl jo *reikia* priimti įgyvendinamąsias priemones, kaip tai suprantama pagal SESV 263 straipsnio ketvirtos pastraipos sakinio paskutinę dalį.

34. Šiuo atveju aišku, kad, kaip pažymėjo Bendrasis Teismas, siekdamos veiksmingai įgyvendinti ginčijamus reglamentus valstybės narės turėjo įsikišti ir priimti tam tikrus administravimo aktus, pavyzdžiui: priimti atitinkamų ūkio subjekto paraiškas, patikrinti jų priimtinumą pagal tuose reglamentuose nustatytus formalius reikalavimus, pateikti jas Komisijai ir išduoti sertifikatus pagal Komisijos patvirtintus paskirstymo koeficientus. Tačiau vargu ar būtų galima teigti, kad tokią nacionalinių institucijų vykdomą grynai valdymo veiklą būtų galima tapatinti su vykdomųjų įgaliojimų įgyvendinimu.

35. Man neatrodo, kad nacionalinių kompetentingų institucijų šitaip prisiimta administracinio bendradarbiavimo funkcija atitinka tai, ką Sutarties kūrėjai turėjo omenyje, nustatydami naują, paprastesnę, dvigubą fizinių ir juridinių asmenų galimybės pareikšti ieškinį dėl reglamentuojamojo pobūdžio aktų priimtinumo sąlygą.

36. Pirmiausia reikėtų priminti, jog šiuo atveju Komisija konstatavo, kad 2010–2011 m. prekybos metais būtina apriboti neigiamą cukraus prieinamumo ir panaudojimo Sąjungos rinkoje skirtumą, ir manė, kad, viena vertus, rinkai reikia pateikti dalį cukraus, pagaminto viršijus Reglamento Nr. 1234/2007 56 straipsnyje nustatytą kvotą, ir, kita vertus, visokeriopai naudoti visus esamus importo srautus. Todėl ji priėmė Reglamentą Nr. 222/2011, kuriuo nustatomos išimtinės priemonės dėl nekvotinio cukraus ir izogliukozės išleidimo į Sąjungos rinką taikant sumažintą pertekliaus mokestį, ir Įgyvendinimo reglamentą Nr. 302/2011, kuriuo 2010–2011 prekybos metais leidžiama pradėti naudoti susidarius ypatingoms sąlygoms importuojamo cukraus tam tikro kiekio tarifinę kvotą.

15 — Žr. sprendimus *Telefónica / Komisija* (EU:C:2013:852, 35 punktas), *Stichting Woonpunt ir kt. / Komisija* (EU:C:2014:100, 53 punktas) ir *Stichting Woonlinie ir kt. / Komisija* (EU:C:2014:105, 40 punktas).

37. Reglamentas Nr. 222/2011 ir Įgyvendinimo reglamentas Nr. 302/2011 papildyti dviem įgyvendinimo reglamentais, kurių pagrindinis tikslas atitinkamai buvo nustatyti taikant nulinį produkcijos pertekliaus mokestį rinkai pateikiamo nekvotinio cukraus kiekio (Įgyvendinimo reglamentas Nr. 293/2011) ir importo kvotos (Įgyvendinimo reglamentas Nr. 393/2011) paskirstymo koeficientus remiantis valstybių narių perduotomis suinteresuotųjų ūkio subjektų paraiškomis. Be to, Įgyvendinimo reglamentu Nr. 293/2011 atmetamos importo sertifikatų paraiškos, pateiktos 2011 m. kovo 21–25 d., o 2011 m. kovo 28 d. nustatoma kaip paskutinė šių paraiškų padavimo data. Įgyvendinimo reglamentu Nr. 393/2011 iki prekybos metų pabaigos sustabdomas naujų paraiškų išduoti jo priede nurodytus sertifikatus pateikimas.

38. Be to, reikia priminti, jog ieškovės iš esmės teigia, kad dėl ginčijamų reglamentų cukranendrių cukrų importuojančios rafinavimo įmonės atsiduria konkurencijos požiūriu nepalankioje padėtyje, palyginti su nacionaliniais cukrinių runkelių gamintojais ir perdirbėjais, pažeidžiant pamatinį reglamentą ir nediskriminavimo, proporcingumo ir teisėtų lūkesčių apsaugos principus. Tačiau jos visiškai neginčija sertifikatų išdavimo sąlygų.

39. Analizuodamas šias dvi reglamentų grupes [16], Bendrasis Teismas pažymėjo, jog, norėdami, kad jiems būtų suteikta teisė parduoti ar importuoti cukrų, naudojantis ginčijamuose reglamentuose numatytomis išimtinėmis sistemomis, suinteresuotieji ūkio subjektai iš anksto turėjo nacionalinėms institucijoms pateikti paraišką [17], o šios turėjo taikyti įgyvendinimo reglamentuose Nr. 293/2011 ir Nr. 393/2011 nustatytus paskirstymo koeficientus [18]. Iš to jis padarė išvadą, kad ginčijami reglamentai negalėjo daryti ūkio subjektams teisinio poveikio, nesant anksčiau nacionalinių institucijų priimtų tam tikrų priemonių.

40. Konstatavęs, kad šios nacionalinės priemonės turėjo sprendimo pobūdį, nes institucijos galėjo nustatyti formalias sąlygas pareiškėjams, priimti sprendimą dėl paraiškų priimtinumo ir išduoti sertifikatus [19], Bendrasis Teismas padarė išvadą, kad ginčijami reglamentai „neatsiejami“ nuo nacionaliniu lygmeniu priimtų individualių sprendimų, be kurių jie negali daryti poveikio teisinei suinteresuotųjų fizinių ir juridinių asmenų padėčiai [20]. Todėl jis nusprendė, kad ginčijamų reglamentų negalima laikyti aktais, dėl kurių nereikia priimti įgyvendinamųjų priemonių, kaip tai suprantama pagal SESV 263 straipsnio ketvirtos pastraipos paskutinę sakinio dalį.

41. Toks Bendrojo Teismo vertinimas yra teisiškai klaidingas.

42. Iš esmės visų pirma pati Komisija išsamiai apibrėžė Reglamente Nr. 222/2011 ir Įgyvendinimo reglamente Nr. 302/2011 įtvirtintas išimtines priemones, nustatydama jų atitinkamas taikymo sritis *ratione materiae*, *ratione personae* ir *ratione temporis*, ir jiems taikyti nustatytas tinkamumo bei priimtinumo sąlygas [21].

43. Šiuo atžvilgiu visų pirma reikia pažymėti, jog, nepaisant to, kad skiriasi abiejų grupių reglamentų taikymo sritis *ratione personae*, Bendrasis Teismas juos analizavo visiškai neatsižvelgdamas į šį skirtumą. Nors neginčijama, kad įgyvendinimo reglamentai Nr. 302/2011 ir Nr. 393/2011 yra tiesiogiai susiję su ieškovėmis kaip cukranendrių cukraus rafinavimo įmonėmis, vis dėlto yra daug sunkiau laikyti Reglamentą Nr. 222/2011 ir Įgyvendinimo reglamentą Nr. 293/2011 tiesiogiai su jomis susijusiais, nes šie du reglamentai dėl savo taikymo srities negali niekaip pakeisti jų teisinės padėties.

16 — Atitinkamai skundžiamo sprendimo 38–41 ir 42–45 punktai.

17 — Ten pat (46 punktas).

18 — Ten pat (48 punktas).

19 — Ten pat (49 punktas).

20 — Ten pat (50 punktas).

21 — Žr. Reglamento Nr. 222/2011 2 straipsnio 2 ir 4 dalis ir Įgyvendinimo reglamento Nr. 302/2011 1 straipsnį, kuriame teikiama nuoroda į 2009 m. rugsėjo 25 d. Komisijos reglamentą (EB) Nr. 891/2009, kuriuo leidžiama naudoti tam tikras Bendrijos tarifines kvotas cukraus sektoriuje ir nustatoma jų administravimo tvarka (OL L 254, 82).

44. Be to, vėlgi Komisija, remdamasi surinkta, prireikus atrinkta ir valstybių narių perduota informacija, nustatė cukraus, skirto pateikti rinkai, kiekio paskirstymo taikant sumažintą pertekliaus mokestį koeficientus (Įgyvendinimo reglamentas Nr. 293/2011) ir importo sertifikatus (Įgyvendinimo reglamentas Nr. 393/2011).

45. Aišku, suinteresuotieji ūkio subjektai vienu ir kitu atveju privalėjo pateikti kompetentingoms nacionalinėms institucijoms paraišką išduoti sertifikatą. Tačiau šios paraiškos nesuteikė jokios teisės į nustatytas išimtines priemones.

46. Taip pat aišku, kad nacionalinės valdžios institucijos buvo atsakingos už sertifikatų paraiškų priėmimą, prireikus jų priimtinumo išnagrinėjimą, paskirstymo koeficientų taikymą ir sertifikatų išdavimą. Tačiau šie įvairūs veiksmai, griežtai priskiriami susijusios kompetencijos įgyvendinimui, neperžengia paprasto administracinio bendradarbiavimo ir grynai techninio Komisijos nustatytų išimtinių priemonių valdymo ribų.

47. Dėl Komisijos nustatytų išimtinių priemonių, vertinamų bendrai, neabejotinai reikėjo priimti administracinius valdymo aktus, tačiau dėl jų nereikėjo priimti įgyvendinamųjų priemonių tikrąja šios sąvokos prasme. Būtent reglamentuose Nr. 293/2011 ir Nr. 393/2011 neabejotinai buvo įgyvendinamųjų priemonių, kaip jas pirmiau bandžiau apibrėžti, atitinkančių Reglamento Nr. 222/2011 ir Įgyvendinimo reglamento Nr. 302/2011 įgyvendinimo reikalavimą. Tam tikra prasme jie išreiškia Reglamento Nr. 222/2011 ir Įgyvendinimo reglamento Nr. 302/2011 įgyvendinimo *momentą*, kaip tai suprantama pagal SESV 263 straipsnio ketvirtos pastraipos paskutinę sakinio dalį. Tačiau taip nėra administracinių valdymo aktų, kuriuos priėmė kompetentingos valstybių narių institucijos, atveju.

48. Todėl manau, kad reikėtų pripažinti pagrįstu pirmąjį ieškovių pateiktą pagrindą ir panaikinti skundžiamą sprendimą tiek, kiek Bendrasis Teismas juo pripažino, kad dėl įgyvendinimo reglamentų Nr. 302/201 ir Nr. 393/2011 reikia priimti įgyvendinamąsias priemones, kaip tai suprantama pagal SESV 263 straipsnio ketvirtos pastraipos paskutinę sakinio dalį.

V – Dėl ieškovių ieškinio priimtinumo ir bylos grąžinimo Bendrajam Teismui

49. Pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 61 straipsnio pirmą pastraipą, jei Bendrojo Teismo sprendimas panaikinamas, Teisingumo Teismas gali pats paskelbti galutinį sprendimą, jei toje bylos stadijoje tai galima daryti, arba grąžinti bylą Bendrajam Teismui, kad šis priimtų sprendimą.

50. Nors šioje proceso stadijoje Teisingumo Teismas negali priimti sprendimo dėl Bendrajame Teisme pareikšto ieškinio esmės, jis turi visą reikalingą informaciją, kad galėtų priimti galutinį sprendimą dėl nepriimtinumu grindžiamo prieštaravimo, kurį Komisija pateikė pirmojoje instancijoje, kiek tai susiję su ieškiniu dėl įgyvendinimo reglamentų Nr. 302/2011 ir Nr. 393/2011 dėl susidarius ypatingoms sąlygoms taikomos tarifinės importo kvotos [22].

51. Iš esmės iš to, kas nurodyta pirmiau, darytina išvada, jog negalima manyti, kad dėl minėtų dviejų reglamentų reikia priimti įgyvendinamąsias priemones, kaip tai suprantama pagal SESV 263 straipsnio ketvirtos pastraipos paskutinę sakinio dalį. Be to, neginčijama, kad ieškovės, kaip importuojamo cukranendrių cukraus rafinavimo įmonės, yra suinteresuotos pareikšti ieškinį dėl minėtų reglamentų ir kad jie yra tiesiogiai su jomis susiję.

52. Tokiomis aplinkybėmis reikia grąžinti bylą Bendrajam Teismui, kad šis priimtų sprendimą dėl ieškovių reikalavimų, kuriais siekiama panaikinti įgyvendinimo reglamentus Nr. 302/2011 ir Nr. 393/2011.

22 — Dėl precedento žr. Sprendimą *3F / Komisija* (C-319/07 P, EU:C:2009:435, 98 punktas).

VI – **Išvada**

53. Atsižvelgdamas į pateiktus argumentus, siūlau Teisingumo Teismui nuspręsti taip:

1. Panaikinti Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimą *T & L Sugars ir Sidul Açúcares / Komisija* (T-279/11, EU:T:2013:299).

2. Pripažinti *T & L Sugars Ltd* ir *Sidul Açúcares Unipessoal Lda* ieškinį dėl 2011 m. kovo 28 d. Komisijos įgyvendinimo reglamento (ES) Nr. 302/2011, kuriuo 2010–2011 prekybos metais leidžiama pradėti naudoti susidarius ypatingoms sąlygoms importuojamo cukraus tam tikro kiekio tarifinę kvotą, ir 2011 m. balandžio 19 d. Komisijos įgyvendinimo reglamento (ES) Nr. 393/2011, kuriuo nustatomas paskirstymo koeficientas balandžio 1–7 d. pateiktoms importo licencijos paraiškoms dėl cukraus produktų pagal tam tikras tarifines kvotas ir sustabdomas tokių licencijos paraiškų teikimas, priimtinu.

3. Grąžinti bylą Europos Sąjungos Bendrajam Teismui, kad jis priimtų sprendimą dėl bylos esmės.

4. Atidėti klausimo dėl bylinėjimosi išlaidų nagrinėjimą.